



Arrest

**nr. 204 380 van 25 mei 2018
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M.-C. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juli 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. KALIN *loco* advocaat M. WARLOP en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 8 december 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en vraagt op 22 december 2015 asiel aan. Op 27 juli 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten maar geboren te zijn in Pakistan, waar u een zestal jaar woonde. Daarna keerde uw familie terug naar Laghman. In 1389 (maart 2010 – 2011) verhuisde het gezin naar Kunhar, waar uw vader toen werkte voor het Zuid-Afrikaanse telecombedrijf MTN. Hij werd evenwel hetzelfde jaar ontvoerd en terug vrijgelaten, waarop het gezin verhuisde naar het district Beshud in Nangarhar in 1390 (maart 2011 – 2012). U woonde op verschillende plaatsen in het district, maar settelde uiteindelijk in het gehucht Shah Burah Agha. Uw vader bleef ondanks zijn ontvoering werken voor het bedrijf en werd hiervoor gelauwerd op een ceremonie in Zuid Afrika in april 2012, en bezocht via het bedrijf toen ook Soedan. Hij kreeg ook een rante financiële beloning en een trofee mee naar huis. In 1394 (maart 2015 – 2016) kwam er evenwel familie over de vloer, die daardoor zicht kregen op de trofee en hoorden over de reis. Deze informatie moet de taliban bereikt hebben, want op een bepaald moment kreeg het gezin via de naburige winkelier J. (...) een dreigbrief waarin uw vader kwalijk genomen werd dat hij een beloning had ontvangen na zijn ontvoering. Uw vader was manhaftig genoeg om deze bedreiging persoonlijk naast zich neer te leggen, maar vreesde wel dat de taliban hem zouden proberen treffen via u, zijn oudste zoon. Daarom besliste hij om u het land uit te sturen. Nadat u naar België was gekomen werd uw jongere broer enkele maanden voor het gehoor (CGVS 24/03/2017) ontvoerd, en terug vrijgelaten tegen betaling, wat gepaard ging met het afleveren van een dreigbrief en foto's van zijn gevangenschap. U verliet Afghanistan op 8 aqrab 1394 (30 oktober 2015) samen met uw neef M. S. I. (...) (zoon van de broer van uw vader), wiens vader ook problemen had. U kwam aan in België op 8 december 2015, waar u ook asiel aanvroeg op 22 december 2015. Ter staving van uw asielrelaas legt u voor: taskara's van u en uw vader (kopie), dreigbrieven, foto's van u en uw broer en van de ontvoering van uw broer, kopieën van het paspoort van uw vader, documenten en foto's omtrent de award ceremony voor uw vader, brieven van MTN, bankuittreksels van uw vader zijn rekening, een datastick met filmpjes van de award ceremony, en de enveloppe waarin deze zaken u werden toegestuurd. Uw neef, M. S. I. (...) (O.V. nr. X) reisde met u mee tot Griekenland en diende op 24 december 2015 een asielaanvraag in.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Er dient ten eerste aan herinnerd te worden dat op de asielzoeker de verplichting rust om bij aanvang van de procedure de volledige medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Hoewel u tijdens de inleiding van het gehoor duidelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS p. 2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

In dit kader dient er primo op gewezen te worden dat er ernstige twijfels bestaan over de door u opgegeven leeftijd. Het CGVS dient immers vast te stellen dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. U gaf tijdens uw intakegesprek immers aan geboren te zijn op 31 december 1999 en dus op dat moment ongeveer zestien jaar oud te zijn (fiche niet begeleide minderjarige). De door u voorgelegde taskara vermeldt tevens dat u op 3 april 2008 zo'n negen jaar oud geweest zou zijn (document 1). Er werd echter vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd door het Militair Hospitaal Koningin Astrid, Dienst Radiologie, 1120 Nederover-Heembeek, op 28 januari 2016, dat uw minimumleeftijd hoger zou liggen dan u beweerde. Uit onderzoek is immers gebleken dat u op 28 januari 2016 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, namelijk 20,3 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar.

Toen u op het CGVS gevraagd werd wanneer u geboren werd, gaf u aan dat u geboren was in 1378 (maart 1999 - 2000), en ongeveer zeventien jaar oud was, in overeenstemming met wat staat op uw taskara. Ook nadat u gewezen was op de uitslag van de medische test bleef u bij uw bewering, en stond u op de authenticiteit van uw taskara (CGVS p. 3). Het heeft er bijgevolg de schijn van weg dat u de

Belgische asielinstanties doelbewust probeerde te misleiden door u jonger voor te doen dan u in werkelijkheid bent, en u hiertoe mogelijk heeft bediend van een gefabriceerde taskara.

Aansluitend hierop dient secundo tevens vastgesteld te worden dat u een maar weinig overtuigend beeld kan schetsen van uw (beroeps) activiteiten in Afghanistan. U verklaart dat u in de vijfde graad een maand naar school ging, maar voor de rest geen aanleg of interesse in studeren of het bijwonen van de madrassah had (CGVS p. 12). Dit doet natuurlijk de vraag rijzen wat u dan wel deed in de periode voorafgaand aan uw vertrek, gedurende dewelke u gezien uw werkelijk vastgestelde leeftijd bovendien ouder was dan u voorhield. U zou al die tijd steeds voor de andere kinderen in het huis en het huishouden hebben gezorgd en af en toe om boodschappen zijn geweest (CGVS p. 12, 13), maar voor de rest beweert u niets om handen gehad te hebben, behalve dan rond te hangen in de buurt van het huis (CGVS p. 13). Het valt evenwel maar moeilijk te geloven dat uw ouders het ok zouden vinden dat hun volwassen zoon zijn dagen op dergelijke wijzen zou vullen, zonder scholing te genieten of een beroepsactiviteit uit te oefenen, wat doet vermoeden dat u op dit vlak het CGVS niet de volledige waarheid (wou) vertellen. Ook dit wijst in de richting van een gebrek aan medewerking uwentwege, welke uw algemene geloofwaardigheid reeds ondermijnt.

Er dient ten tweede vastgesteld te worden dat u geen gewag maakt persoonlijk (een vrees voor) vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin gekend te hebben of een risico liep op het lijden van ernstige schade. U zou Afghanistan ontvlucht zijn om dat uw vader het mogelijk achtte dat de taliban hem zouden proberen treffen via u (CGVS p. 14, 15), maar op dat moment was er nog geen enkele dreiging tegen u geuit, en was u ook nog niet het slachtoffer geweest van enigerlei incident. U verklaart dan wel dat uw vader gezegd zou hebben dat hij een brief had ontvangen waarin duidelijk stond dat "elk familielid dat [ze] vangen in gevaar [is]" (CGVS p. 14), maar dit is niet in overeenstemming met de door u voorgelegde documenten. De dreigbrief in kwestie zou document 3B betreffen (CGVS p. 20), waarin enkel te lezen staat dat "als u gevangen wordt [= uw vader] zal het Islamitisch Emiraat over u beslissen" (vertaling document 3B). Dit is dus geenszins een bedreiging gericht tegen u, of het gezin in zijn geheel. De door u voorgehouden gebeurtenissen en bedreigingen waren steeds gericht tegen uw vader omwille van zijn werk voor MTN, en u kan op geen enkel moment aantonen dat u een persoonlijke vrees voor vervolging had op het moment dat u Afghanistan moest verlaten. Het is niet voldoende om louter een familielid te zijn van iemand die mogelijk te kampen had met vervolging, u moet het bestaan van een persoonlijke vrees aantonen.

Bovendien zijn er ook redenen om te twijfelen aan de door u voorgehouden problemen in Afghanistan die uw vader deden besluiten om u het land uit te sturen. In dit kader deint er ten eerste op gewezen te worden dat de door u voorgelegde dreigbrieven die zouden verstuurd zijn net voor uw vertrek, en naar aanleiding van de ontvoering van uw broer, voorzien zijn van een Engelse letterhead (document 3B en 3C). Ze zouden nochtans verstuurd zijn door de Taliban, een extremistische soenitische en nationalistische beweging, wiens belangrijkste strijdpunt het verdrijven van de (ongelovige) buitenlanders uit Afghanistan is, en de regering in de regel beschuldigen van afvalligheid en onderdanigheid aan genoemde buitenlanders. Dat zij zich zouden bedienen van dergelijk briefpapier om te communiceren met een mede-Afghaan tart alle verbeelding. Uw uitleg als zouden ze dit doen omdat uw vader hoogopgeleid is en ze dachten dat hij misschien Engels kent (CGVS p. 21), is niet overtuigend. Bovendien zouden de brieven verstuurd zijn door de militaire commissie van Kunar, terwijl u op dat moment toch in Nangarhar verbleef. De taliban zijn nochtans een zeer gedecentraliseerde en lokaal ingeplante beweging, en het valt te betwijfelen dat de afdeling van Kunar de mogelijkheid of de wil zou hebben om uw vader te bedreigen in Nangarhar, laat staan uw broer daar te ontvoeren. Zie stukken toegevoegd aan het dossier.

Ten tweede is de chronologie van de gebeurtenissen die u schetst vreemd te noemen. Primo valt het op dat na de ontvoering van uw vader in 1389, het gezin bijna vijf jaar lang geen problemen gekend zou hebben terwijl jullie nochtans in Afghanistan bleven wonen (CGVS p. 14, 15). Hierdoor kan rondit gesteld worden dat een vrees voor vervolging louter op basis van die ontvoering niet langer actueel zou zijn, en dat uw vader blijkbaar gedurende al die tijd zich blijkbaar geen zorgen maakte dat de taliban hem zouden kunnen treffen via u.

Secundo slaagt u er ook niet in om een overtuigende verklaring te geven waarom er vijf jaar na datum plots een heropflakking zou zijn van interesse vanwege de taliban voor uw vader. U verklaart dat in 1394 u een aantal familieleden over de vloer kreeg in verband met een ziekenhuisbezoek, en dat deze op dat moment ontdekt zouden hebben dat uw vader naar Zuid Afrika was gereisd en aldaar een beloning had mogen ontvangen (CGVS p. 16). Pas op dat moment zouden "de vrouwen" van de familie

deze zaken gezien hebben (CGVS p. 19), en zo zouden deze geruchten de taliban bereikt hebben (CGVS p. 15). Het valt evenwel maar zeer moeilijk te geloven dat uw vader er in geslaagd was om drie jaar lang voor zijn familieleden verborgen te houden dat hij afgereisd was naar Zuid Afrika. De familieleden zouden bij u thuis video's hebben gezien, wat al een indicatie is dat uw vader deze zaken niet bepaald verborgen hield voor hen (CGVS p. 15). Bovendien gaat het hier om een periode van zo maar even drie jaar, gedurende welke er wel een aantal familiebezoeken naar aanleiding van feestdagen en dergelijke plaatsgevonden zouden hebben. Dat het tot dit bezoek in verband met een ziekenhuisbezoek heeft geduurd vooraleer iemand van de familie iets in de gaten krijgt, valt maar zeer moeilijk te geloven. Bovendien had uw vader in die periode ook een dure auto gekocht (CGVS p. 15, 16), wat ook vragen zou hebben moeten doen rijzen. U beweert dan wel dat hij deze niet voor het huis parkeerde om geen aandacht te trekken (CGVS p. 16), maar het is ook maar moeilijk te geloven dat dit geen aanleiding tot pronkgedrag gegeven zou hebben naar bijvoorbeeld familieleden. In ieder geval kan besloten worden dat u er niet in slaagt een aannemelijke uitleg te geven waarom de taliban net op dat moment terug achter uw vader aan zouden komen.

Ten derde dient er ook op gewezen te worden dat het gedrag van uw vader niet consistent lijkt met iemand die actueel te vrezen heeft van de taliban. Primo valt het op dat uw vader, voor iemand die vandaag nog het doelwit zou zijn van de taliban, er al bij al een vrij publiek profiel op nahoudt. Zo blijkt hij in het bezit van een grotendeels openbare facebookaccount onder zijn eigen naam, met zijn eigen foto's (zie stukken toegevoegd aan het dossier).

Secundo is het ook vreemd dat u enerzijds stelt dat uw vader vreesde dat de taliban hem zouden treffen via zijn gezin, maar anderzijds enkel u naar het buitenland zou sturen. Afgaande op uw verklaringen is het gezin nochtans vrij welstellend (CGVS p. 14, 15), waardoor het geen kwestie was van slechts genoeg geld hebben om maar één iemand te kunnen sturen. Mocht uw vader met de genoemde problemen te kampen hebben, zou verwacht kunnen worden dat hij in de eerste plaats zelf op de vlucht zou slaan, en eventueel het hele gezin zou meenemen of laten navolgen. Maar enkel u werd naar het buitenland gestuurd. Hier op gewezen, verklaart u dit door te stellen dat hij dacht dat ze enkel achter u zouden aankomen omdat u de oudste zoon bent (CGVS p. 18). Dit lijkt evenwel een al te berekende manier om met de veiligheid van het gezin om te gaan; mocht uw vader werkelijk gevreesd hebben voor de veiligheid van het gezin, zou hij zeker niet zodanig "zuinig" zijn geweest met zijn voorzorgen. Dat enkel u naar het buitenland werd gestuurd, is daarom een aanwijzing dat er waarschijnlijke andere motieven aan de basis van uw reis lagen.

Dit vermoeden wordt ten vierde versterkt door het gelijktijdige vertrek van uw neef S. (...) uit Afghanistan. Primo valt het op dat u samen met uw neef S. (...) naar Europa bent gekomen, hoewel jullie elkaar na Griekenland tijdlang uit het oog verloren (CGVS p. 23). Het is zeer markant dat jullie blijkbaar net op hetzelfde moment met problemen te kampen kregen waardoor jullie Afghanistan moesten verlaten. Het is wel erg toevallig dat twee jongemannen uit nabijgelegen dorpen, zonen van twee broers, allebei net op hetzelfde moment Afghanistan moeten verlaten omwille van de afzonderlijke problemen van hun vaders waar zij bij betrokken raakten. Dit is een al te groot toeval, en doet het vermoeden rijzen dat uw vertrek uit het land mogelijk een andere oorzaak had.

In dit kader is het secundo ook zeer vreemd dat u maar zo weinig lijkt te weten over de problemen waar uw neef mee te kampen had. Jullie woonden jarenlang in naburige dorpen, hebben samen vanuit Afghanistan naar Griekenland gereisd, en bevinden zich momenteel in een vreemd land waar jullie niemand anders van jullie tijd in Afghanistan kennen (CGVS p. 9, 23). Er zou verwacht kunnen worden dat jullie ondertussen wel perfect van elkaar zouden weten waarom jullie het land moesten verlaten. U geeft evenwel aan dat dit niet zo is (CGVS p. 11, 12), en weet enkel te vertellen dat er een probleem was omwille van de job van de vader van S. (...) bij de Amerikanen (CGVS p. 11). Er valt daarom te vermoeden dat u meer weet dan u te kennen wil geven, wat maar van weinig medewerkingszin met de asielprocedure getuigt. Dit doet vermoeden, zeker in het licht van hetgeen supra aangegeven, dat u het CGVS niet de (gehele) waarheid vertelde of wou vertellen over de omstandigheden omtrent uw vertrek uit Afghanistan.

Ten vijfde kunnen er ook nog bemerkingen geformuleerd worden bij de door u voorgehouden ontvoering van uw broer. Primo kan terugverwezen worden naar de opmerkingen supra geformuleerd over de dreigbrieven met Engelse letterhead die u voorlegde, waaronder ook één die gestuurd zou geweest zijn in het kader van de ontvoering van uw broer (CGVS p. 18, 20; document 3C).

Secundo, wat betreft de door u voorgelegde foto's van de ontvoering (document 2), kan gesteld worden dat deze een zeer geësceneerde indruk maken, en door gelijk wie gemaakt kunnen zijn. Niets op de foto's is een aanwijzing dat het zou gaan om talibanleden – er zijn geen talibanvlaggen, beschreven haarbanden, of enige andere identificatietekenen te zien. Op zichzelf genomen volstaan ze bovendien sowieso niet om uw voor het overige maar weinig geloofwaardige relaas recht te trekken.

Tertio is het ook opvallend dat u verklaarde dat uw broer vrijgekocht kon worden (CGVS p. 15), terwijl de originele vraag van de taliban in het kader van de ontvoering van uw vader in 1389 toch was dat hij zijn job zou opgeven (document 3A).

Quarto is ook de timing van de ontvoering vreemd. Deze zou hebben plaatsgevonden eind februari 2017, zo'n anderhalf jaar na de dreigbrief die u het land deed verlaten (document 3). Het is vreemd dat de taliban zo lang zouden wachten vooraleer ze hun campagne tegen uw vader voortzetten na die brief uit 2015. U verklaart dit door te stellen dat uw broer op het moment van uw vertrek nog te jong was, maar op een bepaald moment oud genoeg was om te ontvoeren (CGVS p. 15). Het valt evenwel te betwijfelen dat mensen die iemands zoon zouden ontvoeren en dreigen hem te doden als niet ingegaan wordt op hun eisen (document 3C) zich daar aan zouden storen. In het licht van alle andere zwaktes in uw relaas, dient uit bovenstaande argumenten besloten te worden dat u deze ontvoering niet aannemelijk kon maken.

Uit al het bovenstaande dient geconcludeerd te worden dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u persoonlijke problemen kende in Afghanistan, en er bovendien ook niet in slaagde om de door u voorgehouden problemen van uw vader en u broer na 1389 (maart 2010 – 2011) aannemelijk te maken. U slaagde er daarom dus niet in om aannemelijk te maken dat u te lijden had onder een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De neergelegde documenten vermogen het niet de appreciatie van het CGVS te wijzigen. Er is reeds gewezen op de twijfels omtrent twee van de drie dreigbrieven die u voorlegde (document 3). Voor het overige slaan uw documenten op zaken die het CGVS niet betwist, namelijk de identiteit en tewerkstelling van uw vader voor MTN, en dat MTN hem gelauwerd heeft voor zijn activiteiten in Afghanistan. Deze zaken volstaan echter niet om te besluiten dat u in Afghanistan voor vervolging te vrezen had. Voor het overige kan er nog op gewezen worden dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om een geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zich vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas te herstellen. Bovendien dient hier nog aan te worden toegevoegd dat uit toegevoegde informatie blijkt dat in Afghanistan allerlei documenten eenvoudig te verkrijgen zijn, het zij via corruptie of door ze te laten namaken.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van

Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdsteden, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

U verklaart afkomstig geweest te zijn uit het gehucht Shah Burah Agha, dat een onderdeel zou zijn van Dobela, tussen Nar e Masi en Dobela zelf, en ligt op zo'n twee minuten van de Behsud brug (CGVS p. 23), duidelijk een onderdeel van het grootstedelijke gebied Jalalabad (zie stukken toegevoegd aan het dossier).

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bembommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel

inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, §§ 2, 4 en 5, 48/5, §§ 2 en 3, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: koninklijk besluit van 11 juli 2003), van "het algemeen beginsel van voorzichtigheid", van "het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur", van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker bevestigt zijn verklaringen en herhaalt dat hij vreesd vermoord te worden wegens de activiteiten van zijn vader, die ontvoerd werd, en dat zijn broer naar school ging in de namiddag dat hij ontvoerd werd. Daarnaast stelt hij dat zijn oom na zijn vertrek vermoord werd.

Voorts stelt verzoeker dat niet betwist wordt dat hij een goede kennis heeft van de geografie van zijn regio en zijn land. De lacunes in zijn kennis zijn volgens hem het gevolg van zijn kwetsbare toestand. Hij heeft alleen tot de vijfde graad gestudeerd.

Vervolgens betoogt verzoeker dat het niet correct is van de commissaris-generaal om in de bestreden beslissing te stellen dat het *“niet voldoende (is) om louter een familielid te zijn van iemand die mogelijk te kampen had met vervolging, u moet het bestaan van (e)en persoonlijke vrees aantonen”*. Verzoeker vreest immers voor zijn leven omdat zijn vader werd bedreigd en hij heeft een brief ontvangen waarin duidelijk stond dat elk familielid dat ze vangen in gevaar is, zodat zijn vader hem heeft gedwongen om het land te verlaten.

Ten slotte geeft verzoeker een algemene theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel als criterium voor het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker wijst op zijn herkomst, citeert een passage uit de bestreden beslissing waaruit blijkt dat de commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad dient te worden beoordeeld en stelt aan de hand van enkele citaten uit persberichten en een uitspraak van de rechtbank van Lyon dat het risico in de provincie Nangarhar, waaruit hij afkomstig is, erg reëel is. Het is volgens hem duidelijk dat hij onmogelijk kan terugkeren naar Afghanistan.

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 4 april 2018 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij samen met de COI Focus *“Afghanistan Veiligheidssituatie in Jalalabad”* van 20 februari 2018, het EASO Country of Origin Information Report *“Afghanistan. Security Situation”* van december 2017, p. 1-68 en 195-201, en de COI Focus *“Afghanistan Corruptie en documentenfraude”* van 21 november 2017.

2.2.3. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met een *“bewijs van UNHCR ivm zijn familie in Pakistan”* en een artikel in de krant Nangarhar Daily over een aanval langs de autoweg van Jalalabad naar Kunar neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Richtlijn

2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: Richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast.

Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

*“a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;
b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;
d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

2.3.3. Ontvankelijkheid van de middelen

2.3.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS

22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker in het eerste middel de schending aan van de artikelen 48/5, §§ 2 en 3, en 48/7 van de Vreemdelingenwet en van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen geschonden acht.

2.3.3.2. In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van *“het algemeen beginsel van voorzichtigheid”* en *“het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”* moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijke beginselen bekend zijn en dat verzoeker nalaat hierbij verdere toelichting te geven zodat dit onderdeel van het eerste middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

2.3.3.3. Het eerste middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.4. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De voormelde artikelen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd op grond van de vaststellingen dat (i) hij niet heeft voldaan aan de plicht tot medewerking nu hij niet de waarheid heeft verteld over zijn leeftijd en hij een maar weinig overtuigend beeld kan schetsen van zijn (beroeps)activiteiten in Afghanistan, dat (ii) hij geen gewag maakt persoonlijk (een vrees voor) vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin gekend te hebben of een risico te hebben gelopen op het lijden van ernstige schade, dat (iii) er redenen zijn om te twifelen aan de door hem voorgehouden problemen in Afghanistan die zijn vader deden besluiten om hem het land uit te sturen en dat (iv) er actueel voor burgers in de stad Jalalabad geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet is. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

2.3.5. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Hierboven is reeds gebleken dat de commissaris-generaal verzoekers asielaanvraag op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert.

Verzoeker betwist het motief in de bestreden beslissing dat hij het bestaan van een persoonlijke vrees niet heeft aangetoond en stelt in het eerste middel dat hij een brief had ontvangen waarin duidelijk stond dat elk familielid dat ze vangen in gevaar is. Hij gaat evenwel voorbij aan de motieven hierover in de bestreden beslissing, met name dat in de dreigbrief enkel te lezen staat dat *“als u gevangen wordt [= uw vader] zal het Islamitisch Emiraat over u beslissen”* en dat dit dus geen bedreiging is die tegen hem

gericht is of tegen het gezin in het algemeen. Aldus blijken de bedreigingen steeds gericht te zijn geweest tegen verzoekers vader omwille van diens werk voor MTN. Bovendien gaat verzoeker er aan voorbij dat er in de bestreden beslissing tevens verschillende redenen worden aangehaald om te twifelen aan de door hem voorgehouden problemen in Afghanistan die zijn vader deden besluiten om hem het land uit te sturen. Verzoeker onderneemt niet de minste poging om (zelfs maar één van) deze redenen te ontkrachten of te weerleggen.

Waar verzoeker in het eerste middel nog stelt dat zijn oom na zijn vertrek vermoord werd, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Bovendien laat hij na enige link te leggen tussen deze moord en zijn eigen vluchtrelaas.

Voor het overige voert verzoeker niet één concreet en dienstig argument aan tegen de motieven van de bestreden beslissing. Hij beperkt zich tot een loutere herhaling van en volharding in de aangevoerde feiten en vrees en van zijn in dit kader afgelegde verklaringen. Hiermee doet verzoeker hoegenaamd geen afbreuk aan de inhoud van de bestreden beslissing. Bijgevolg blijven de in deze beslissing opgenomen pertinente en terechte motieven, die steun vinden in het administratief dossier, onverminderd overeind en worden deze door de Raad overgenomen.

Waar verzoeker ter terechtzitting bij een aanvullende nota een "*bewijs van UNHCR ivm zijn familie in Pakistan*" voorlegt en stelt dat dit stuk zijn relaas staft, wordt er op gewezen dat hij nalaat toe te lichten in welk opzicht dit stuk, waaruit blijkt dat hij in september 2007 met zijn familie vrijwillig is teruggekeerd uit Pakistan naar het dorp Char Bagh in het district Qarghayi in de provincie Laghman (Afghanistan), *in concreto* zijn relaas staft. Vooreerst wordt er op gewezen dat uit dit stuk tevens blijkt dat verzoeker in 2007 elf jaar oud was en dat dit niet overeenstemt met zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat hij in het jaar 1999 geboren is. Bovendien wordt niet ingezien hoe verzoeker met een stuk dat dateert van 2007 de door hem voorgehouden problemen van zijn vader en zijn broer na 1389 (maart 2010-2011) alsnog wenst aannemelijk te maken. Dit stuk is dan ook niet van aard om de in de bestreden beslissing opgenomen motieven te weerleggen. Ten overvloede kan hier nog worden aan toegevoegd dat het hier slechts een fotokopie betreft en dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde kan worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

Ook het door verzoeker ter terechtzitting bij aanvullende nota voorgelegde artikel van de krant Nangarhar Daily van 6 februari 2018 is niet van aard om verzoekers vluchtmotieven te bevestigen. Uit dit krantenbericht zou moeten blijken dat verzoekers vader en twee broers op 5 februari 2018 het slachtoffer zouden zijn geworden van een aanval langs de autoweg van Jalalabad naar Kunar. Er kan evenwel niet uit worden afgeleid dat deze aanval werd gepleegd door de taliban, laat staan dat deze door de taliban werd gepleegd omwille van de werkzaamheden van verzoekers vader bij MTN. Ten slotte kan hier evenmin uit worden afgeleid dat verzoeker persoonlijk moet vrezen voor vervolging vanwege de taliban.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in het ten tijde van de bestreden beslissing geldende artikel 48/6, tweede lid, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.6. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.6.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, kan samen met de commissaris-generaal worden aangenomen dat er voor burgers in het grootstedelijk gebied Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt vooreerst het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016 in rekening genomen. Dit rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Deze vaststellingen worden bevestigd door de bij de aanvullende nota van 4 april 2018 gevoegde COI Focus “*Afghanistan Veiligheidssituatie in Jalalabad*” van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report “*Afghanistan. Security Situation*” van december 2017 (rechtsplegingsdossier, stuk 7). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient te worden beoordeeld. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker om internationale bescherming en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Voorts blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (adm. doss., stuk 14, map met ‘landeninformatie’) en de stukken gevoegd bij de aanvullende nota van 4 april 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 7) dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, het Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar, waarvan Jalalabad de hoofdstad is, behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud en Surkh Rod. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar *de iure* in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel. Te dezen betwist verzoeker de vaststelling in de bestreden beslissing dat zijn gehucht Shah Burah Agha op zo’n twee minuten van de Behsud brug ligt en duidelijk een onderdeel is van het grootstedelijk gebied Jalalabad niet.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is. In al deze districten kan het gros van het geweld worden toegeschreven aan de taliban of Islamitische Staat (IS). Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bremmbommen, “*Improvised Explosive Devices*” (IED’s), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen “*high profile*”-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale, diplomatieke, militaire, humanitaire, of supranationale aanwezigheid geviséerd worden. Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van die aard dat het inwoners van de stad Jalalabad of het district Behsud dwingt hun woonplaats te verlaten. In tegendeel, de stad Jalalabad en het district Behsud blijken een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten. Uit de door verzoeker in het verzoekschrift aangehaalde citaten uit enkele krantenartikelen blijkt niet dat deze laatste vaststelling uit

de bestreden beslissing niet reëel zou zijn. Hierin kan immers nergens worden gelezen dat burgers uit andere districten en provincies niet meer naar de stad Jalalabad en het district Behsud komen om het geweld uit hun district of provincie te ontvluchten. Voorts is de uitspraak van de administratieve rechtbank van Lyon minder recent dan de informatie van verwerende partij in het rechtsplegingsdossier.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar en er de taliban en de "*Afghan National Security Forces*" (ANSF) bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Door het CGVS wordt aan verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Te dezen is verzoeker evenwel niet afkomstig van deze districten.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad en het district Behsud met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "*open combat*" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten waarbij verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Aldus blijkt dat er voor burgers in het grootstedelijk gebied Jalalabad en het district Behsud actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het grootstedelijk gebied Jalalabad en het district Behsud aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

De citaten uit enkele krantenartikelen die verzoeker in het verzoekschrift aanhaalt, vermogen niet aan te tonen dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier en bijgebracht bij aanvullende nota niet correct, dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Deze informatie blijkt immers in dezelfde lijn te liggen als de informatie van verwerende partij. Hoewel uit de informatie vervat in het administratief dossier en bijgebracht bij aanvullende nota en uit de door verzoeker bijgebrachte informatie blijkt dat er zich in de stad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er desalniettemin geen gewag gemaakt worden van een situatie van "*open combat*" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten waarbij verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige schade zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.6.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.9. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.10. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.3.11. De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig mei tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN